

„Ja, saa minsandten! Men du vil næppe kunne gætte, hvem der er den udkaarne, Ragnhild!“

„Er det . . . er det en Dame her fra Egnen?“

„Ja, her fra Egnen er hun ganske vist; men Dame kan man just ikke kalde hende. Det er nemlig Anders Jørgens Datter i Skibberup. Hvad mener Du om det?“

„Du gode Gud! Det er da ikke muligt!“

„Ja, det maa du sandelig nok sige!“ raabte Provsten — han gik som sædvanligt frem og tilbage over Gulvet med larmende Skridt — „Man véd virkelig til sidst ikke, hvad man skal tænke om denne Galskabernes Tid, vi lever i. Det er næsten, som om al sund Fornuft er ved at gaa ganske ud af Verden! Overalt dette Skrabud for Almuen . . . denne vanvittige Bondeforgudelse, der synes ligesom anden Pest at ligge i Luften i vor Tid. Hvordan i Alverden skal man ellers forklare sig, at hidtil ret fornuftige Mennesker paa én Gang og tilsyneladende uden al Foranledning bliver som besatte, . . . at endog Folk blandt mine egne Studenterkammerater paa deres gamle Dage pludseligt begynder at skabe sig til Nar ved at klæde sig i Vadmæl, tale bondsk og lade deres Døtre malke Køer? . . . Og nu dette! Det er jo komplet Galmandsværk! Og du skal se, Ragnhild — det